

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΩΡΕ ΜΕ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΑΣ?

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Κυριακή, 04 Δεκέμβριος 2011 14:32



Είναι δυνατόν να παρακολουθούμε φλυαρόντας τους συνανθρώπους μας να στήνονται στις ουρές για ένα πιάτο ψωμί? Στην Ελλάδα? Να διαβάζουμε για παιδάκια που λιποθυμάνε στα σχολεία. Στην Ελλάδα? Για γονείς που αφήνουν τα παιδιά τους στη πρόνοια γιατί δεν έχουν να τα ταισουν. Στην Ελλάδα? Υπάρχει κανένας μωρέ που να έχει τα λογικά του σ' αυτό εδώ το μπουρδέλο που έχει χτιστεί γύρω μας? Στην Ελλάδα που όπου σπείρεις θα φυτρώσει κάτι. Που και στα πιο δύσκολα χρόνια τα κελάρια στα χωριά και της πιο φτωχής οικογένειας είχαν το λάδι, το κρασί, το μέλι, το ψωμί, το γάλα τα τυριά τους? Στην Ελλάδα που ακόμα και τώρα να πας στο χωριό μου εκεί ψηλά στην Αρκαδία τα κάστανα σέρνονται κάτω αμάζευτα και τα καρύδια, που κάθε δυο βήματα έχει πηγές με νερό, κι όπου πιάσεις μια τσάπα θα φτιάξεις μπιστόνια με ότι γουστάρεις. Που όλο το χώμα ήταν γεμάτο από πατάτες ικανές να θρέψουν όχι οικογένεια αλλά ολόκληρο λόχο?

Τι έχει συμβεί στ' αλήθεια σ' αυτό το τόπο για να κυκλοφορούν έτσι κακομοιριασμένοι οι άνθρωποι γύρω? Φοβιτσιάρηδες και ηττημένοι. Προσκυνημένοι και εκβιαζόμενοι από κατακτητές που πετάνε τους λογαριασμούς μέσα στη μούρη απειλώντας και εξευτελίζοντας έναν ολόκληρο λαό?

Δεν υπάρχει τρόπος αυτός ο λαός να του ρίξει κάποιος ένα γερό χαστούκι και να του πει πάρε τα παιδιά σου τα πεινασμένα βρε κακόμοιρε και πήγαινε να σκάψεις ξανά με τα χέρια τη γη να βγάλεις καρπούς. Κλείσε τα μπουρδέλα τα πελατειακά γραφεία που έχεις φάει τη ζωή σου και τη ζωή των παιδιών σου καταντώντας ένα άχρηστο παράσιτο και ψάξε να βρεις ξανά από την αρχή τη δύναμη και τη περηφάνεια σου.

Μια γη ευλογημένη που κατάντησε ερημιά για να στριγμώνεται ο ραγιάς στις ουρές των Υπουργείων να ζητάει πεσκέσια από τους αφέντες του. Εργοστάσια κλεισμένα, μαγαζάκια αραχιασμένα. Τεχνίτες που τα χρυσά τους χέρια πατήθηκαν από τις τζιπάρες και τη βρώμα μιας ανούσιας φυλής γεμάτη χολιστερίνη και πατσές που προεξέχουν.

Αφέντες κι οι υπηρέτες ξεπουλημένοι όλοι στην εύκολη μάζα, στη πρόχειρη καλοπέραση, στην άρπα κόλλα ζωή και στις ανούσιες πατριωτικές κορώνες δυο φορές το χρόνο στις εθνικές παρελάσεις τόπος συνάντησης πριν τις μπύρες και τα κοψίδια.

Μας απειλούν ότι θα πεινάσουμε αν δεν κάνουμε τα χουνέρια των εμπόρων των εθνών. Και δεν υπάρχει τίποτα πιο ταπεινωτικό, πιο ξεφτυλισμένο από το να σε κοιτάνε μέσα από τα λουσατά σαλόνια και να στοιχηματίζουν επάνω σου πως είσαι τόσο ανίκανος που μπορεί να καταντήσεις ναι, να πεινάσεις στην Ελλάδα.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΩΡΕ ΜΕ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΑΣ?

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Κυριακή, 04 Δεκέμβριος 2011 14:32

Ο έλληνας που τρώει σάπια βούτυρα αντί για το λαδάκι του, που τα σκάει για να παίρνει ντομάτες και φρούτα απ' έξω, που καταπίνει σάπιες πατάτες που έρχονται με τα σαπιοκάραβα, που θεωρεί άπιαστο όνειρο πλέον να φάει ένα ψαράκι, που μετέτρεψε το καρβέλι της γιαγιάς του σε πλαστικό τوست, που ξεπούλησε τα πορτοκάλια του και τα λεμόνια του με αραιωμένους χρωματισμένους χυμούς, που έβαλε ανθρώπους από κάθε γωνιά του κόσμου να του ξαραχνιάζουν το χωράφι για να είναι στο σκυλάδικο της εθνικής και να ρίχνει γαρδένιες στη Μαρίτσα....

Ναι αυτός ο έλληνας θα πεινάσει κι αυτός και το παιδί του και το εγγόνι του, γιατί είναι ΑΧΡΗΣΤΟΣ.

Και μη μου πει κανείς για εθνικιστικές κορώνες και κουραφέξαλα, γιατί όταν κοιτάς γύρω αυτή τη στιγμή, αν έχεις μια στάλα αξιοπρέπεια, είτε είσαι κόκκινος, είτε μαύρος, είτε πράσινος, είτε μπλε, μόνο ντροπή μπορείς να νοιώσεις για τη συνολική αποχαύνωση και ταπείνωση που δεν έχει παρά μόνο ένα χρώμα. Του πένθους για τη κατάντια μας.

[ΠΗΓΗ](#)